

16. Помысли, че человекъ ся е родилъ за радость, какъ-то всякой червѣй.

17. Тогасъ само ѿ отбѣгвай, кога-то увеселеніе-то ся изврѣща въ мятежнѣ дивость и взѣмва причинѣ за прѣпирни, грѣхове, распрѣ и раскаянія.

ГЛАВА ДВАДЕСЯТЬ И ПЪРВА.

Вѣроисповѣданіе и Богопочишаніе.

(Продълженіе.)

1. Кой-то человекъ нѣма любовь, той нито надѣждѣ може да има; него непрестанно прѣобладава окаянство-то, зависть-та, омраза-та и гнѣвъ-тъ и страхъ-тъ го приелѣдува.

2. Кой-то нѣма любовь къмъ ближнѣя си въ него всички-ты тѣлесны и душевны силы ся помъртвяватъ; такъвѣй нито Бога може истинно да обича и почита; зачто-то оня, кой-то не обича ближнѣя си, кого-то всякъ минутѣ вижда, какъ може да обикне Бога, кого-то никога не вижда?

3. Любовь-та къмъ Бога е истинный ти животъ, о смъртнѣй; зачто-то тя е неразврѣзаема-та свръзка на умственны-ты и сѣрдечны силы.

4. Обгледай себе си и разгледай какъвъ человекъ е оня, кой-то нѣма любовь къмъ Бога. Турни одного такъва да сѣдне на земны-ты прѣстола, врѣчи му узды-ты на всички-тъ дѣржавѣ и го остави да владѣе съ жезала си морета-та и пространны-ты имъ приморія! остави го обаче безъ любовь-тъ къмъ Бога и ще намѣришь най сиромаша отъ подданици-ты